

ΑΤΑΘΡΥΨΙΑΝ

NUMMER 70

ο

ÅR XXIV

MINAS TIRITH

HÖSTGILLE XIV

1-3 OKTOBER I MITHLONDS ÅR 24 – TURGONS FÖRSTA REGERINGSÅR
• FESTFURSTAR: CIRIETH OCH BARANOR • KUNGÖRELSE OM AN-
MÄLAN I NÄSTA ET • WWW.MITHLOND.SE/HG • HG@MITHLOND.SE

Glid i Ceggan!

Elostirion 70

Redaktör: Cirieth

Biträdande: Vardamir

Illustrator: Taurrohir

Ansvarig utgivare:
Regenten – Turgon

Grundare: Gil-galad

Upplaga: ca 90 exemplar

© Mithlond, 18 maj 2004 UT

Nyårstack!

Ett stort tack till alla som hjälpte till med att göra nyårsfesten så lyckad! Alla i festkommittén – ni gjorde en storartad insats! Alla som ryckte in och hjälpte till – ni är fantastiska! Alla som var med på festen – ni är helt enkelt, och jag anser inte att jag överdriver nu, bäst!

Same procedure next year?

Fredegar Bolger, nyårsfestfurste

Sommaren nätkas...

När sommaren är i antågande och nätterna är ljusa och svala samlas alverna för att fira ljuset. Alla midgårds varelser är välkomna att fira samman med dem, äta gott och njuta av sommarljuset!

Boka in den 19 juni för sommarens fest, Ljusefesten. Mer information kommer snart...

Varmt välkomna!

Serinde

Ledare

Så var det ånyo dags för ett pinsamt färskt nummer av Elostirion, om än något försenat: I dessa brådslande tider är goda råd dyra för den som önskar att hänga med i svängarna, ty mycket står för dörren, och mer skall det bli!

Vårt stundande Höstgille XIV, är ett exempel så gott som något på detta och vägen dit må vara lång, hård och slitsam och kräver mycket arbete.

– Därför är det kul att se ett engagemang såsom det förekommande, och i synnerhet bland alla nytillkomna intressenter, vars alster vi dessutom hoppas på att snart få se här i ET.

Näväl och åter till ordningen: detta Elostirions 70:e utgåva är som synes försenat, men inte för den sakens skulle skall det bli till någon ihållande trend, utan nästa deadline är fortfarande den 27 juni, och ni uppmanas redan nu till att skicka in ert material i form av såväl artiklar som illustrationer, insändare, poesi, och så vidare, till redaktionen.

*Cirieth, Mithlonds Skrivare*Kungörelse: Nytt
Tolkiensällskap
i Lund

Vare det härmed allom bekant att den tjugofemte dagen i månaden april det utgådda året 2004 grundades i staden Lund Tolkiensällskapet Caras Galadhon.

Ännu fåtaliga men ändock värtaliga önskar vi sluta vänska-
psförbund med de ärevördiga
sällskap som verkar i midgårdar
anda i Utgård.

Detta säger vi, Caras Galadhons grundare, den 9 Lótesse i Caras Galadhons år 1.

Saffran Took
Esmeralda Took
Paladin Took
Aravir
Berúthiel
Haleth
Arwen Undómiel

Nya Förbindelser

Givet den 9:e Lotesse i Mithlonds år 24:

Mithlonds Regent och hans Grå Råd erkänner givetvis genast det nybildade riket. Vi önskar våra nya grannarna i söder lycka till och hoppas att Caras Galadhon kommer att frodas som Lóriens blommor. Diplomatiske kontakter mellan rikena hoppas kunna upprättas inom kort.

Kung Turgon, Mithlonds Regent

Angmar bjuder in till Bokskogen

Helgen den 23-25e Juli firar vi sommarens prakt i dagarna tre.

Pris: 300kr tom 1/7 (350kr tom 16/7, därefter 400kr)

som sätts in på pg 58 31 31-8

Ange alias, förening, samt ev. matpreferenser.

Medtag: dräkt, matattiraljer, sovplats, sovattiraljer, grillbar middag till fredagen, frukostar, samt slantar till eventuella barbesök

Bokskogen finns i år i Wressel, vägbeskrivning kommer.

Vid huvudbry - Kontakta Rådet: radet@angmar.nu

"Regenten kommer själv att fara, och bjuder mithlondrim att följa honom. För att underlätta för inbyggarna lovar Regenten dessutom att hjälpa till med transporter för de som behöver. Detta innebär att det kommer att finnas några bilplatser i regentens egen vagn och dessutom ett släp att transportera utrustning och förnödenheter, för de som inte bereds plats i någon vagn eller mûmakil."

Tankar från en bergstopp

Våren - finns det någon skönare tid? Tänk er att få sväva på utsträcka vingar i den varma solen och sakta glida fram över landskapet som sakta vaknar till liv efter vinterns tysta tid. Att bara få njuta av alla ljud som kommer svävande mot dig från Midgårds alla kanter. Alvernas glada sång till träden som vaknar ur sin vinter dvala, hobernas glada skratt när de lekfullt rullar ner för kullarna, människornas rop och skrik om allt som måste göras och repareras efter vinterstormarna, t.o.m orcherna drar sitt strå till stacken när de för-

bannar den starka livsgivande solen som lyser längre och längre. De som har haft möjlighet att uppleva denna upplevelse förstår vad jag menar med: Att flyga är att leva!

Landroval

Små texter, små iakttagelser

Så tänkte jag det. Att bjuda in er, kära ET-läsare, hos Norstedts är ambitionen. Får se hur resultatet blir, men föresatsen är väl god nog? Idag, min 4:e dag här på förlaget, kom Lotta Olsson in och hälsade

på. En liten sval, alvlik hand mötte min varma entusiastiska. Stramt intellektuell, hon fastslog fort när förläggare Farran-Lee skvallrade om min förtrogethet med Tolkiens verk, "det är inte jag". Det är vackert här inne på redaktionen. Vi sitter i lokalen där det gamla tryckeriet låg, på den tiden då Norstedts hade egen tryckeriverkstad. Här stannar jag.

Meril-I-Turingi

Midgårdä minnesvandring i sommar

Det började med en lång färd hem från en vinterfest i Meduseld. En alv och en hobbit började prata om de Nio vandrarnas färd genom Midgård.

Så småningom kom de bägge fram till samma sak: Att det skulle vara spännande med en sommarvandring till minne av Vandrungen. Och allteftersom milen flög bort under dem, så växte idén. Till slut insåg de att det skulle vara ännu trevligare att bjuda in andra från sina respektive sällskap att delta. Tänk er att vandra fram genom skymningen, mellan höga bokar eller över böljande ängar, medan sånger från Midgård klingar, eller att samlas kring lägerelden på kvällen och äta sig mätt, och lyssna på sagor i eldens sken...

Vandrungen börjar i Fylke. Det vill säga, det svenska land-

skap som mest liknar Fylke, nämligen Skåne. Här slingrar sig Skåneleden mellan åkrar och skog, it goes ever on and on... Vandrungen äger rum mellan torsdag 1 eller fredag 2 juli och söndag den 4 juli, när nätterna fortfarande är ljusa, men inte lika kalla. Alven och hobbiten tänker vandra i dräkt, så långt det nu är möjligt praktiskt sett, och vi utmanar andra deltagare att göra detsamma!

Skåneleden går kors och tvärs över hela landskapet. (Information finns på <http://www.skaneleden.se/>). Man kan välja att gå i mer bebyggda trakter eller i mer "vilda" omgivningar. Det blir ingen krävande vandring, så även den om inte är en van vandrare ska kunna delta. Utplacerade längs hela leden finns rastplatser med vindskydd, där man kan övernatta, men det är också möjligt att vi kan få bo i privat stuga en av nätterna (då

ej - av förklarliga skäl - i de mest öde trakterna). Vi tänker också försöka se till att startpunkt och slutpunkt ligger i anslutning till allmänna kommunikationer, eller försöka ordna transport. Den exakta sträckningen är ännu inte bestämd - har du förslag, önskemål eller synpunkter, så är du välkommen med dem!

För att vi ska veta hur mycket planering vi ska lägga på vandrungen, ber vi härmed att alla som är intresserade anmäler sitt intresse av att delta senast den 1 juni. Denna intresseanmälan sker lämpligast via epost till någon av undertecknade.

Väl mött på vandring i sommar!

Saffran Took
(saffran@mithlond.se)
Féalas
(fealas@bree.dk)

Önska legosoldater?

"Vi har förstått att Bri är attackerat av Sarumans soldater. Mithlonds folk är här för att hjälpa er.

Mithlonds folk är få (här i alla fall) och därför har vi vädjat till de högre makterna. Vi har blivit bönhörda och här är lösningen. Vi har här, nämligen i ert eget land, hittat en plats där man kan finna soldater och montera ihop i en hast. Det är så enkelt att till och med ett barn klarar det.

I styrka och stolthet vill jag lova er att dessa soldater är fult kapala att bemöta och besegra fienden. - Jag vill på detta viset påvisa att lösningen finns mycket nära, men ni måste själva söka upp dem, samla ihop och montera ihop dem.

Mithlond med hela sitt folk önskar er lycka till!"

I gåva överlämnade jag en legoriddare. Pris 80 danska kronor.

Mormor

Övärgar diggar konst!

Alven från Mörkveden fick nys om att "The Scandinavian SCI-FI, Game and Film Convention" skulle hållas i Grå Hamnarna, och naturligtvis tog hon sin häst (vi har tyvärr inga måmakiler i farfar Thranduils hovstallar) och begav sig dit.

Det var en trevlig tillställning, men jag måste säga att jag som vanligt hade fullt upp. Den här gången hade jag två föreningar att hålla reda på (Fantasyklubben och Catahya), och dessutom hann jag även tala med lite mithlonditer och annat välkänt folk. Så det blev en del springande... Men skoj var det!

Hade man en välfylld penningpung så var det långt ifrån svårt att få den att bli lite mindre betungande, här kunde man köpa alltifrån en exakt replika av Glamdring till Bilbo-actionfigurer. Filmrekvisitan som fanns med på utställningen var synnerligen intressant. Underbart att äntligen ha fått se självaste Yodas hand och käpp!

Darth Vader i all sin ära, men konventets stjärna måste väl ändå ha varit lille Gimli, eller John Rhys-Davies, som jag hört att han kallas bland "vanligt" folk. Han satt i ett hörn och skrev autografer för 150 silverpenningar, och visst, en autograf från min morbrors bästa vän måste jag ju ha! Kön ringlade fram otroligt långsamt (tack Eru för nummerlapparna!), vilket passade mig alldeles utmärkt där jag sprang omkring bland folk från tre föreningar och samtidigt försökte uppfånga glimtar av mässan.

Efter ett par timmar ropades mitt nummer upp (det var inte svårt att gissa vilken av köerna som ledde fram till Gimli/Lavskägge, då hans bullrande skratt var allt annat än lågmält, även i sorlet från konventsbesökarna...). Gimli, en ovanligt storväxt och trevlig dvärg, tog sig glatt och villigt en liten pratstund med allt och alla som ville ha något signerat, här var det ingen brådska, inte!

Så var det då min tur, och jag hälsades med orden "Here comes a pretty one". Aningen förstummad över att Gimli tydligen kände till att Galadriel råkar vara min farmors mor, drog jag fram en av mina serier, en liten berättelse jag gjort för TolkiensArda.se. Gimli tog upp den, utan att

signera den, och satt och tittade på den en lång stund. Sedan kom det där skrattet igen, ett riktigt djupt dvärgaskratt (eller var det ett enskratt, månnatro?), och sedan, när han hade hämtat sig frågade han om han kunde få den. Alven, som alltid har tecknarmappen redo, lyckades få fram ett javisst kunde han få det, samtidigt som hon slängde upp ytterligare ett par illustrationer, föreställande Gondors horn och lite svärd och andra trevligheter. Han satt länge och beundrade dessa, och sedan sa han: "Vet du vad? DU får signera dem åt MIG!" samtidigt som han sa till den något förvirrade killen bredvid som skötte kassan att han skulle ge mig pengarna tillbaka. Eftersom han tyckte att det var en "fair deal".

Jaha, så gick det till när den lilla alven från Mörkveden fick skriva autografer till den store dvärgen som var på besök i Grå Hamnarna...

Taurrohir

A true tale from my life -
portrayed by a wonderful Artist.
TOLKIEN
TALES
GIMLI
2

Art by Taurrohir
Taurrohir@poptalk.se
John Rhys-Davies
with thanks

Orgier, orgier, vi vill ha orgier!

Vad är väl en orgie hos morgotherna? Den kan ju vara fruktansvärt tråkig, och dötrist, och tråkig eller alldeles, alldeles...

Gå nerför trappan till en grå branddörr, knacka på, ge lösenordet och träd in i en fantastisk källarhåla. Iförda fransar, paljetter, plymer, geléormar och ett codpiece i form av en hjortskalle, minglade över sjuttio flappers, gangsters och andra entusiastiska speak easygäster bland vitmenade stenspelare med varsin välkomstdrink, tillredd av artikelförfattarna, i handen.

Tidstypisk musik strömmade ur högtalarna, och så småningom satte vi oss till bords för att äta en läcker måltid, tillagad av Häxmästaren av Angmar, Arthalion m fl. Efter deras vilda framfart i köket, blev dock måltiden något försenad, sedan spisen gått sönder.

Festroddaren Achren, tillika gillesmästare för Forodrim Morgothgille, förlänade den väne Arthalion Morgothgilles förtjänsmedalj, av andra graden.

Framåt småtimmarna, med trötta fötter efter flera timmars dansande, satte vi oss slutligen i en mûmakil som förde oss till Minas Morgul där vi alla sussade sött trots närvaron av nazgûler och varulvar...

Serinde och Spirea, som nu besökt sin första, men knappast sista, orgie

Begynnelsen av Mithlonds år 24

Av Tom Bombadill syntes inte ett spår, men likväl hade den besynnerlige lille mannen godheten att klockan två på eftermiddagen den 27:e mars UT upplåta sin stuga åt de tillresta mithlondrim vilka där samlats för att inleda firandet av detta vårt nya år.

Under molntyngda skyar bidade dimman, ty även Nienna hade upphört med sin gråt vid åminnelse av hur mörkret till slut flytt sin kos och hur världen ånyo var ren.

Och i stugan rådde glädje och gamman bland mithlondrim, vilka obekymrade om Gamla Skogens dunkla viskningar och under intagande av bröd och varm soppa lyssnade till inbyggarna Raniels, Grendels, Gil-galads och Tar-Palantirs föredrag om Galathilions, Telperions, respektive Laurelins orden.

En kort tid i värme och uppsluppenhet förflöt, varpå inbyggarna begav sig raka vägen in i

Gamla Skogen där luften låg tät och tystande, men just denna dag föreföll skogen stävjad och tämjd inför Mithlond; dess Råd och Regent och inför dess ämbetsmän: De gamla tog sitt avsked och de nya axlade sina mantlar; den gamla ringbäraren Taurrohir lämnade över till den nya, Cirieth, och således skedde vad som skrivet var.

Så nalkades den stora festen, den vilken årligen hålls till minnet av Saurons fall och de fria folkens slutgiltiga befrielse, men dessförinnan begåvades de av Mithlonds inbyggare, vilka genom sin verksamhet utmärkt sig, med tack och bevis för hårt arbete, god kamratskap samt lång och trogen tjänst.

Därefter kallades det till bords och en middag som bjöd såväl utsökta måltider som mycken underhållning: Skålar utbringades och tal hölls; poesi deklamerades och skådespel utfördes; sånger sjöngs och nidvisor på dessa och ånyo hävdade dryckesgillet sin existens.

Så föll det sig, att det inför Mithlonds portar infann sig nya inbyggare i väntan på att släppas in i de Grå Hamnarnas hägn och av mithlondrim välkomnas och så kom även att ske, om än i mörkret bland irrbloss och facklor, invid Vitte Springs brusande flöde. Här upptogs Thuringwethil och Primula Brandybuck såsom fullvärdiga medlemmar av Mithlond.

De som för detta vikit av från festligheterna återvände därefter till dans, musik och andra förlustelser och festen kom att vara om inte i dagarna tre, så åtminstone natten lång.

Fairytales of Minas Tirith

Följande stycke skrevs av Cirieth och framfördes av Cirieth och Yelínwe på Nyårsfesten den 9:e Lótesse. På begäran publiceras den nu i Elostirion.

EOWYN:

Jag hade kämpat, mot Nazgûlen
på Pelennors karga slätt,
jag miste sans och vett

Men så en morgon, i Minas Tirith
jag vaknade åter upp
från dödens grymma bett

FARAMIR:

Det var en grå dag, i Minas Tirith
Jag låg och var nästan död
och så var även du

Jag blev förälskad, så bli min häst-mö
följ med till Ithilien
och bli min fru...

EOWYN:

Skall jag följa med i din husmûmakil,
se, män ifrån Gondor har visst ingen stil
Bland stenar och sand de vill sätta sitt bo,
där knappast en mö ifrån Rohan får ro

FARAMIR:

Du är bitsk som en märr

EOWYN:

Och ditt tjat på mig tär,

BÅDA:

Att i dig vara kär, är ett fasans besvär

EOWYN:

Du är mesig och vek,

FARAMIR:

Du är tyken och blek,

BÅDA:

Och att leva med dig, är ej heller nå'n lek

BÅDA:

Och piraterna av Umbar tjoar

"Hade-littan-lej"

Nu när konung Elessar skall kröna sig

FARAMIR:

Din trashank, din piga
du ser ut som en kviga
men jag älskar dig,
så kom gift dig med mig

EOWYN:

Din morsgris, ditt mähä,
ditt sammetsbeläte
Tag nu handen min,
så att jag kan bli din

EOWYN:

Du kunde varit kung

FARAMIR:

Man är väl inte dum!

EOWYN:

Du var en besvikelse, när jag först såg dig

FARAMIR:

Jag kanske ej har stil

EOWYN:

Blott en husmûmakil

FARAMIR:

Men sandlott jag bygga vill,
i land av sten med dig!

BÅDA:

Och piraterna av Umbar tjoar

"Hade-littan-lej"

Nu när konung Elessar skall kröna sig

Fantasyns Förfäder

Även om den skönlitterära gren som vi kallar fantasy är en relativt ny företeelse, finner den sina rötter mycket lång tillbaka i gamla tiders mytologi, folksägner och folktro.

Den allmänt vedertagna definitionen av fantasy indikerar främmande världar och länder där magi och övernaturliga fenomen är lika vanligt förekommande som krigare, hjältar och sköna damer i samexistens med mytiska monster och magiska vidunder. -Precis om i sagorna och det är som sagt i de gamla sagorna vi finner det största underlaget för fantasygenren, snarare än i medeltidens och renässansens imaginära berättelser. Även dessa har förvisso i större eller mindre utsträckning inspirerat fantasyförfattare, men utan att direkt bidra med någonting grundläggande till genren.

Vad som däremot har gjort ett starkt intryck på såväl tidig som modern fantasy, är de gamla riddarromanerna från medeltiden och längre tillbaka. De har satt sin prägel med samma faktorer som är så utmärkande för vår tids fantasy, nämligen hjältar, ädla damer, trollkarlar, strider

och allsköns vidunder och den mest betydelsefulla av dem allihop är legenden om kung Arthur och hans riddare. Detta äger ett visst intresse i sig, eftersom arthurlegenden är mycket gammal (de tidigaste diktningarna som påträffats härstammar från 500-talet e.Kr. och den walesiska Mabinogion) och kommer från en tid då människorna fortfarande levde nära förbundna med myterna.

Vid 1800-talets början blev riddarromantiken populär på nytt. Vid det laget hade folk hunnit tröttna på 1700-talets realistiska litteratur, vilket medförde ett nytt intresse för fantasi och fiktion. Men likväl lät sig fantasyförfattarna väntas på. Inte förrän fram emot mitten och slutet på 1800-talet började genren ta form, och i synnerhet tre av dess herrar förtjänar att omnämnas: George MacDonald, William Morris och Lord Dunsany.

George MacDonald (1824-1905), den avfallne prästen från Skottland, anses av många att vara fantasyns härold; den som gick i bräsch för den nya genren. Han var verksam inom flera genrer, men det var som fantasyförfattare han gjorde sitt djupaste intryck. MacDonalds

skrifter saknade de pekpinna och uppenbara allegorier som tidigare kollegor gärna befattat sig med. och i *Phantastes - A Faerie romance for men and women* (1858) kommer han närmare en sekundär kreation än vad någon författare ditintills hade gjort. *Phantastes* är en fantasifull historia om Anodos, som efter att ha klivit igenom en port plötsligt befinner sig i älvornas rike; ett land av magi, äventyr och helande sång och med den sorts inbyggda moral som understundom påträffades hos senare författare (bl.a. Tolkien).

Samma år som *Phantastes* kom ut, publicerades poemet *The defence of Guenevere*, av en annan ung författare. Medeltidsfantasten William Morris (1834-1896) är mest känd för sin mönsterdesign, men var alltsedan studietiden litterärt aktiv. Han erbjöds tjänsten som brittisk hovpoet, men tackade nej på grund av sina radikala politiska åsikter.

Morris första fantasyroman var *House of the Wolfings* (1889), vars handling kretsar kring saxarnas kamp mot den romerska invasionen. Morris sökte i sitt skriftspråk efterlikna 1300-talets engelska prosaform, vilket gör hans verk till en tämligen svår och komplicerad läsning, men i och med den medeltidsinspirerade *The glittering plain, or the land of the living men* (1891) kom han närmare ett skrivsätt förekommande den i modern fantasy.

Efter *The glittering plain* skrev Morris ytterligare sex böcker varav vilka tre utgavs postumt, och just dessa räknas som de mest betydelsefulla av hans verk. *The Well at the*

World's End (1896), The Water of the wondrous Isles (1897) och The Sundering Flood (1898). Trilogin är med sina närmare ett tusen sidor den längsta fantasyroman som publicerats före Tolkiens ringtrilogi, och på den arbetade Morris intill tjugofem dagar före sin död 1896.

Edward John Moreton Drax Plunkett kom från en gammal irländsk adelsätt, men det var som Lord Dunsany (1878-1957) han blev känd som en av den tidiga fantasyns mest framträdande gestalter. Lord Dunsanys tidiga alster illustrerades av en viss S.H. Sime, men att säga att det i själva verket var Dunsany som illustrerade Sime, vore lika rättvisande då Sime tecknade bilder som Dunsany sedan skrev berättelser om. Dunsanys debutroman, The Gods of Pegana (1905), är som titeln avslöjar en gudasaga. Den går från skapelsemyten och gudarnas monologer och följer genom historier om gudar och profeter för att slutligen nå gudarnas undergång. Romanen fick året därpå en fortsättning i Time and the Gods och böckerna om riket Pegana gav Lord Dunsany sin plats i fantasyvärlden. 1926 skrev Dunsany The charwoman's shadow som blev det sista han gjorde inom fantasy. I likhet med George MacDonald var Lord Dunsany aktiv inom flera genrer, och blott en liten del av allt han åstadkom är fantasy, men fantasy som i gengäld har haft ett mycket stort inflytande på efterkommande författare. Språkligt är Lord Dunsany en stor stilbildare (förklaringen antas finnas i det att när han växte upp, fanns ingen annan litteratur än Shakespeare och Bibeln i hemmet) och många

har genom åren sökt efterlikna honom. Dock utan större framgång.

De tre ovanstående är blott en fåtal av gångna års fantasyförfattare. Parallellt med dessa verkade även Lewis Carroll (Alice's adventures in Wonderland; Through the Looking Glass and what Alice found there. Carroll, vars egentliga namn löd Charles Lutwidge Dodgson var i likhet med tidigare nämnda William Morris, en vän till George MacDonald), Henry R. Haggard (King Solomon's mines) och Robert E. Howard (böckerna om Conan) för att nämna några. Tillsammans bidrog de till att lägga en genuin grund till dagens fantasy, men egentligen dröjde det fram till 50- och 60-talet innan fantasyn äntligen slog igenom med sin fulla kraft.

C.S Lewis och J.R.R. Tolkien -båda medlemmar av det informella litterära sällskapet The Inklings (bildades i 30- talets Oxford. Antalet medlemmar varierade, men vad samtliga hade gemensamt var ett stort intresse för bl.a. språk, mytologi och litteratur.)- blev publicerade. I Lewis fall rörde det sig om de välbekanta krönikorna om landet Narnia,

och beträffande Tolkien var det ingenting mindre än den trilogi som utan omsvep kan utses till vår tids mest kända (fantasy)verk.

Hur man än vrider och vänder på det, kvarstår faktum som oföränderligt: Tolkien är tivalsutan den som har spelat den avgörande rollen för både hur fantasyn har utvecklats och hur den idag ser ut, inte minst i Sverige. Innan Sagan om ringen-böckerna fick sitt genombrott i Sverige i slutet av 60-talet (den första svenska utgåvan publicerades 1959) var vårt land tämligen svältfött på litteratur av aktuell genre, men idag har vi en mångfald av utländska såväl som inhemska författare i hetsig batalj om bokhandlarnas och bibliotekens hyllplatser. Och inte att förglömma: vi fick åter tillgång till skatter som annorledes må ha dvalts utom räckhåll.

Cirieth

IMPERIAL

Alec

GOLAMROTH

R. L. S.

Alven och girigheten

Denna artikel författades i mars 2003, då det begav sig att Ainulindale ännu inte hade upptagits såsom ett godkänt gille. Orsaken till dess uppkomst rör sig kring de diskussioner och debatter angående makt, korruption och ansvar vilka i Ainulindales tidiga begynnelse utgjorde frekvent återkommande element, och syftet med artikeln, att med hjälp av den om Noldor, i Silmarillion, förekommande informationen uppvisa en jämförelse mellan första respektive tredje ålderna alver i Midgård, samt hur vissa händelser bidrog till alvernas ökade visdom och tillförsikt.

Artikeln är skriven på ett sätt att utgöra underlag för diskussion och således är syftet med denna artikel även för er att av texten dra era egna slutsatser.

Där finns en markant skillnad i Tolkiens verk, mellan Första Ålderna alver och de alver som senare kom att förekomma ibland annat historierna om maktens ringar och ringens krig.

Vissa av de tidiga alvernas sinnelag präglades av högmod, stolthet och dåraktig envishet och det mest talande exemplet på detta är Fëanor, dennes söner och den olycksbringande ed som dessa svor. Denna ed kom som bekant att leda till mycket ont, och Fëanor såväl som hans söner blev i sin desperata jakt på Silmarillerna fanatiska, hänsynslösa, ränksmidande och till och med grymma i sina handlin-

gar, men vi får inte glömma hur historien såg ut alldeles innan Melkor stal Silmarillerna, då Fëanor själv tämligen snabbt blev besatt och korrumpierad av sina egna händers verk.

Melkor eftertraktade Silmarillerna, och då tränades glöd begynte att pyra inom honom tog han sig för att sprida sin onda sådd bland Noldor, genom lögner och förtal, intriger och

manipulation, som snabbt slog rot och drev alverna till att hysa agg och misstro inte bara mot varandra, utan även mot Valar, vilka de ifrågasatte och på vars avsikter de hade börjat tvivla. Hos Fëanor vilade Melkors ord [om Valars påstådda önskan att äga Silmarillerna; Silmarillion, Norstedts 2002, inb. upplaga; "Om Silmarillerna och oron bland Noldor", sid. 77] och kom honom ånyo till minnes dagen då Ungoliant förtärde Ardas träd och Valar bad honom om Silmarillerna att ersätta trädens ljus (ungefär samtidigt som Melkor stal Silmarillerna).

Fëanors förbittring gentemot Valar växte sig nu starkare än någonsin, och lades till ilskan över att ha blivit förvisad, och

i sitt tal på Túnas krön i Tirion dristade han sig till och med till att så gott som sätta både sig själv och sina fränder över valar ["Ty vi skall färdas längre än Orome, uthärda längre än Tulkas" -silmarillion, Om Noldors Flykt, sid. 89] samt belacka och anklaga dem som bedragare och svikare.

Vad som därefter skedde, skedde på grund av Fëanors högmod och blinda raseri, och de Melkors lögner han svalt; ty förvisso bar Fëanor -som var stolt såväl som hetsig till sinnet- själv en stro del av skulden till mycket av det onda som inträffade, men eftersom detta skall handla om alvernas sinnelag genom tiderna, bör två andra faktorer nämnas före Fëanor, varav den ena är begär, girighet som framgångsrikt kan snärja och förvräda de ädlaste av sinnen, och den andra är Melkor (också denne driven av begär, det vill säga hans törst efter Silmarillerna) i egenskap av den som i hög grad bidrog till en första förändring av alverna, ty han var det som manipulerade och förledde dem, sedan de först levte lyckliga i Valinor.

Emellertid var ej Noldor, Fëanor eller hans söner ensamma om att uppvisa mindre smickrande egenskaper, utan även hos Thingol Gråmantel av Doriath, fanns vissa ...osympatiska drag. Sant är att Silmarillerna korrumpierade många sinnen, och även Thingol kom att åtrå dess juveler långt

innan han själv fick en av dem i sin ägo (vilken över honom bragte Noldors dom och för vilken han fick plikta med sitt liv) men för Thingols högmod finns även andra belägg. Av Melian skänktes han nämligen stor makt; större än vad någon alvfurste i Midgård på den tiden besatt och säkert bidrog hans egen vetskap om detta till hans ringa ödmjukhet.

Det förefaller hursomhelst som om det efter Vredens Krig, Silmarillernas sista öde och upphävandet av Mandos dom över Noldor, säkte sig en sorts frid över Midgårds alver som ej tillkommit dem sedan de lämnade Valinor. Kringen var slut (likaså Fëanors söner), fienden störtad, och Silmarillerna i säkert förvar, och i de gamla alvfurstarnas ställe kom nya. De alver som i Andra och Tredje Ålderna sedan spelade viktiga roller (bland andra Gil-galad, Elrond och Galadriel) levde nu vidare med ny visdom och nya insikter som deras fränder av den Första Åldern, genom sina handlingar, berett åt dem.

Cirieth, GM Ainulindale

Rapport från spelgillet den 14/7 2004

Då har ytterligare ett möte för spelgillet klarats av. Att vi hade trevligt kan bekräftas av Henny, som strax efter att hon lagt sig ropar ner till oss att "hon inte kan sova om vi skrattar så mycket".

Sammandraget kan man meddela att Cirieth och Eðwit har instiftat ett nytt "vandringspris" (eller vad det nu kommer att bli) i spelet Geggamoja. Innehavare just nu är Eol. Så jag antar att det är upp till honom att annordna nästa match.

Meddelas kan också att Dr Lucky är död. Mördaren var Olof, i vinkällaren med en vass kniv.

Inte heller franska revolutionen gick säker för våra upptåg och debatten är i full gång på vad definitionen av att "manipulera kön" är...

För er som hade trevligt i fredags, eller som tycker att detta verkar vara ett gille man bara inte får missa, så kan jag meddela att vi har satt 2/7 som nästa spelkväll...

Erion

Gillesrapport Ainulindale, 20/4

Ett av detta Ainulindales huvudsyften var framläggandet av förslag till gillesvapen. Följande förslag uppkom:

Baranor: Mot svart botten, ett silverne tinglas. Mot svart botten, ett silverne spindelnät. Mot svart botten ett silverne tinglas och ett silverne spindelnät.

Cirieth: Mot svart botten, det gyllene Laurelin och det silverne Telperion under stjärnbeströdd himmel.

Ruby: Mot blå botten, en gyllene sol, en silverne måne, samt en silverne (vit) stjärna.

Nain: Vardamir i sina naturliga färger.

Vidare ägnade vi oss åt fria diskussioner under vilka ämnen såsom midgårdas klädesplagg/klädsel, Åke Ohlmarks förhållande till Tolkien och dennes familj, samt nyöversättningen av Härskarringen vidrördes.

- I och med detta sistnämnda kom det till vår kännedom att den första delen av trilogin har blivit försenad, och beräknas att utkomma i början av december, istället för i samband med årets bokmessa.

Även diskuterades Ainulindales verksamhet och dess former.

Cirieth, GM Ainulindale

Den sanna historien om de vita skeppen

Författaren åtar sig inget ansvar för den här texten, utan skyller allting på historiegilletts tema "Fan Fiction".

Círdan hade byggt sådana här båtar, nej skepp menar jag, ett tag. Men han hade aldrig sett något liknande. Elrond, Galadriel och Arwen stod bredvid honom där han stod vid motorhuv. De såg ganska nervösa ut och sneglade då och då på resten av den vita flottan som bleknade bort i fjärran. Círdan torkade av händerna på en trasa och såg en smula förlägen ut. "Jag har byggt hundratal sådana här, och vid Manwes arsele så väljer just detta att lägga av just i kväll. Elrond haklöde sig försiktigt. "G-går det att l-l-laga? Stammade han ängsligt. Círdan spottade ut sin snus och såg tankfullt på den morgothiskt nyckfulla motorn. "Tja, det kommer ju förstås att ta ett tag.." Galadriel suckade irriterat. "Du skulle inte kunna tänka dig att sätta igång? Vi börjar liksom bli ganska trötta på Midgård." Han kisade oförskämt på henne och stoppade in en ny pris snus. "För dig, stumpan, gör jag vad som helst."

10 minuter senare

"Pappa, pappa, är han färdig snart?" "Nej Arwen det ser inte så ut." "Pappa, måste vi verkligen åka tillbaka till Valinor? Jag har liksom träffat en kille förstår du, och han och ja ba' liksom därå.." "Arwen." "Ja pappa?" "Jag vill inte veta."

10 år senare

"Círdan?" "Ja?" "Är du färdig snart? Midgård börjar verkligen gå oss på nerverna..." Galadriel tystnade förfärat när han lade en arm runt axlarna på henne, lätt svajandes. "Hörru stumpan" sade han överlägset "Vi gör så här. Du gör det du är bäst på - ser söt ut och spanar i handfat och sånt, och jag gör det jag är bäst på - lagar båtar. Skepp alltså." "Bäst på." fnös Galadriel ironiskt. "Hade inte Elrond insisterat på att upprorsmakarna skulle åka sist vore jag hemma vid det här laget."

100 år senare

"Näe pappa, nu ger jag upp. Må vara den här dödligheten och det, men Aragorn var verkligen het. Jag drar!" Elrond såg hjälplöst efter sin yngsta dotter som rusade iväg, med riktning Gondor. Galadriel kom fram till honom och klappade honom deltagande på axeln. "Tonåringar, jag vet. De tror de vet sitt eget

bästa och så rusar de efter första bästa. Min dotter Celebrian drabbades av exakt samma sak. Hon rymde ju också med första bäs..." Hon tystnade när Elrond blängde ilsket på henne.

1000 år senare

Hovslag. Elrond och Galadriel slet blicken från Círdan, som vid det här laget var täckt från topp till tå med motorolja, och rusade fram mot Gandalf, Frodo och sällskap, viftandes med armarna och tjutandes av lycka. "Välkommna! Hurra! Vi har väntat så!" Det tog Gandalf ett slag med trollstaven att fixa motorn. Círdan bligade surt på dem. "Tja, det var ju inte så svårt egentligen" sade Gandalf och putsade naglarna mot kappan. Han höll inbjudande ut handen mot den ivrigt studsande alvdrottningen. "Skall vi åka då, stumpan?" Och så seglade det sista vita skeppet bort mot Västern.

En alv som såg dem

När kungen for till
Mithlond
- En rapport från
Mithlonds Inoffi-
ciella Flyttgille

Någonstans i Gondolin vaknar en alvkung. I arla morgonstund begynnar han så med de sista förberedelserna inför den långa resan till Mithlonds grå landskap.

Någonstans i Fylke vaknar en hob extra tidigt, för att hinna med samtliga av sina frukostar innan tiden är kommen för att lämna hemmets trygga härd för att träda i konungens tjänst.

Någonstans på Tol Eressea vaknar en alv upp ur sitt tillstånd av djup meditation. På stående fot trycker hon i sig en odestillerad lembaskaka och rusar därpå till de väntande skeppen.

I Lindon, respektive Minas Tirith drillas speciellt utvalda soldater ur Gondors respektive Noldors S.A.S. i krävande morgonövningar i kommunikation via palantír. Det är muskler och stram hållning som gäller.

Någonstans i Utgård mutar någon en mûmakil...

Man skall följa sin Regent när han eller hon kallar, det är en enkel och god regel. Förutom att mycket kakor och slå inte ho-

bittar. Eller var det tvärt om?

Att följa regenten kan hur som helst innebära många olika saker. I Mithlonds fall betyder det att man utan att veta ordet av dansar Saltarello. Har man riktigt tur kan det också innebära att man dricker te och kikar på renässanskonst med Primula. Just i det här fallet när en handfull mithlondrim valde att följa sin regent, handlade det om praktiska, rejäla och synnerligen handbegripliga ting. Flytt.

En bil full med tämligen morgontrötta alver, hober samt gondorian levererades till det regentsliga residenset i Lödöse. Efter det kramkalas som rimligen måste utbryta där fler än en hob samlas tog vi itu med hårdvantarna.

Efter att ha hanterat både balroger och drakar på ett lämpligt (men kanske egentligen inte så framgångsrikt) sätt, var soffor och antika skrivbord ingen match för de närvarande alvkonungarna. Har ni inte sett en släpande drott eller två så har ni missat en storartad syn. Vi vanliga dödliga (näja...) tog itu med påsar och lådor, och pausade då och då för att beundra alla andras flitighet.

Dagens kampsång var så (o)klart "Härsk(n)a Gondor", vilket tydde antingen på en hel hög hedersgondorianer i danande eller möjligen endast på att nyårsfesten satt djupa, själsliga sår. Som "hajlajts" från flyttningen kan nämnas detaljer som den enmansprocession som fraktade Turgons avlagda svärdsskida ner till flyttbilen (galen alv. Tsk), de kakpauser som uppstod så fort hoberna passerade köket, och absolut den allestädes närvarande

måsen. Som var närvarande i olika former, både rent fysisk (!), samt andligen varhelst Cirieth och Gil-galad gick.

Till slut, likt Noldors vindlande skaror rullade karavanen bestående av 1 bil och 1 söt, liten lastbil. Vad samtalet i ledarbilen handlade om kan jag inte redovisa, men förmodligen var det lite mindre västkustinspirerat än de ämnen som avhandlades om i efterföljande fordon. Betänk, i den färdades nämligen 2 alver och 1 gondorian. (läs: 3 representanter av gondoriansk humor.) [Paus för domedagsmusik, ackompanjerad av brusande vågor och hoppande sillar]

Jo. Alltså. Hrm. Märkligt att detta Gondor skall ta sig in överallt. Vi nådde tillslut målet, nämligen det nya regentsliga residenset, placerat i Brunnsbo, Mithlond. Och vad fanns mer att göra förutom att grabba en säck och en köksstol och upprepa samma procedur igen, fast baklänges. Viss munterhet väcktes av dekorationerna i trapphuset, så det var väl med viss vacklande gång som vi färdades uppåt medelst den för stunden ganska pålitliga hissen. (Visste ni förresten att det var alverna som uppfann hissen? Inte kan man ha trappor i alla de där sketna tornen...)

(Härtill kan vi för det första sluta oss, att Minas Morgûls svarta styggelser knappast lär vara godkända för vare sig krigsinvalid, mûmakiler eller rullstolsburna, och för det andra, att först och främst Lothloriens alver egentligen inte kan ha varit övermåttligt förtjusta i att tvingas klättra upp och ned i träden till och från sina talan

och att det således var på grund av anledningen som sådan som hissen uppfanns. Dock kvarstår frågan om hur dvärgarna tog sig upp och ned i sina gruvschakt innan dess att alverna förbarmade sig över Midgårds folk och uppfann hissen. (Historikerns anm.)

Efter åtskilliga turer i nämnd alvisk uppfinning befanns så gott som samtligt av regentparets bohag äntligen i säkert förvar innanför det nya palatsets präktiga portar och således kunde de hårt arbetande mithlondrim äntligen finna ett uns av frid, rast och ro, samman kring dukat middagsbord och där intaga en utsökt måltid tillredd av det kungliga kökets mycket sympatiska och tillmötesgående personal.

Så kom dagen till den punkt då hoben Ruby Gamgee ånyo

styrde sina färde mot Fylkes gröna kullar och alven Vëannë vände åter mot Tol Eresseas vindlupna ö. Kvar befann sig då Noldors och Gondors elitstyrka, ännu i stram givakt, med fickorna fulla med sill, och mäsarna rastlöst kretsande kring sina huvuden, i väntan på regenten att utdela sista sista order innan dess att mûmakilen återbördades till Harads otillförlitliga folk. Därpå återbördades även Gil-galad och Cirieth till sina respektive folks säten och Turgon kunde med Primula till sist återvända till sitt nya hem. Och det var nu som det verkliga arbetet skulle taga sin början (musik: Twilight Zone theme)

Vëannë, I Regentens hemliga tjänst, Inledd och avslutad av Cirieth, (en gondorian som smugit sig in)

Midgårds Flora och Fauna, del I

Gondor-en [uttal Gonndo:r]. Gondoren är Gondors nationalfågel, en jättelik, svarthövdad fågel som lever i Ered Nimrais, Vita bergen. Dess huvudsakliga föda är sill från Andúinbukten. Ornitologerna tror att det är på grund av flygsträckan mellan bergen och havet som gondoren utvecklats sin enorma trut och sitt gigantiska vingspann på upp till en meter – för att kunna äta så mycket som möjligt vid samma tillfälle. Mycket lite är känt om den skygga gondorens leverne men det berättas att en oförvägen bergsklättrare sett en grupp gondorer sitta och tjattra vid vad som förefallit vara rena rama sillauktionen!

E.

En hobbit funderar... ...våren...

Så här års börjar det ju bli varmt igen. Solen lyser, fåglarna sjunger och bygger bo, det börjar bli grönt på marken igen och överallt börjar livet återkomma. Men ändå är det något som fattas!

Man borde ju vara tillfreds med livet, vintern är över. Det betyder att man slipper pulsa genom snö på väg till Gröna Draken, att man inte längre tar med sig isbitar som frusit fast i håret på fötterna in... Man slipper sitta inomhus i mörker, brasrök och pipdoft. Man kan gå ut utan att ta på sig tonvis med ull! Ja, visst är våren trevlig och pittoresk.

Men det är trots allt något som saknas! Våren är ju fylld av en fasansfull brist på ätbara saker i skog och mark! Inga bär, inga frukter, ingen svamp. Nej, våren är framför allt en tid av rastlös väntan på de första smultronen... mmm...

fundersamt, från Fylke

Från Riddersmark, där hästarna ruva!

Vördade Mithlondrim (+ intressenter)!

Firandet av det nya året blev en lyckad tilldragelse för undertecknad. Maten var utsökt, omgivningarna förtjusande och sällskapet mycket trevligt. Detta senare var en aning förvånande och definitivt oroande, eftersom mörkrets makter delvis hade lagt beslag på min bordsända. Mörkret måste bekämpas fast det är trevligt!! Den kraftiga gondorianska andan hotade att kväva alliansen mellan Rohan och Gondor, som dock fick förnyad luft i och med det helt underbara musikalnumret om Eowyn och Faramir. Erkännas bör att Rohirrim har svårt att tävla med gondorianerna när det gäller sirliga manér och förfining, men trots det har de sin stolthet; sitt myckna mod och trogna vänfasthet. Till häst för Mithlond!

*Förnyat mod för folk i väst
på Pelennors jord, med långa spjut och sporrad häst
Ingen toekan känner vi, Béma står oss alltid bi
Vi är en del av allt, liksom hob, ent, gondorit och alv*

Länge Leve Rohan!

*Med riktat spjut och vässad lans
draget spjut och blicken hård
vi drar så ut i stridens dans
till skydd för denna värld, vår vård
Utan toekan, vi lägger an pilen smidd vid vår härd
varje kvinna, varje man för allt vad den är värd*

Eder tillgivna Eóhwit (Go Rohan go!)

Kungörelse

Låtom det härmed komma till allmänhetens kännedom att alven Vëarnë av Tol Eressea på grund av sin talang och naturliga fallenhet för vad som roligt är, har upptagits såsom lärling hos Cirieth, Kunglig Hovleverantör Av Gondoriansk Humor När Den Är Som Bäst.

Veannes Eglerio!

Cirieth, K.H.A.G.H.N.D.Ä.S.B

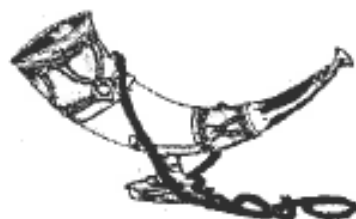
En lärlings alster...

En mûmakil som har roligt...är det en mûmakul?

Veanne

Ja, och den har säkert olifantligt roligt!

Cirieth

HÖRT I SILLTUNNAN

"Númenoreanska nidvisor måste gå i cill-moll."

"Annars skulle man ju kunna tro att de går I-sill-dur!"

*Ruby Gamgee och Cirieth,
K.H.A.G.H.N.D.Ä.S.B*

"Åh nej, jag har förlovat mig! och jag är inte ens full...!"

Cirieth

"Jag är full, så då måste det betyda att jag är förlovad!"

Erion

Och debatten om
TREMÅS VARA ELLER
ICKE VARA FORTSÄTTER:

"Jag skulle aldrig beställa Eöl..."

Eol

Kung Turgons Dänsspalt: eller: Dance and the City (of Gondolin)

Detta är tänkt som en stående avdelning i ET, i vilken jag har för avsikt att skriva lite om dans på olika sätt och ur olika vinklar, samt kanske en och annan dansbeskrivning då och då. Kom gärna med önskemål om vad ni vill jag ska skriva om.

Om dans, mig själv och Tolkienföreningar.

Jag vill börja med att kort redogöra för min egen historia som dansare i Tolkienföreningar, samt några förhoppningsvis tänkvärda rader om dansande i dessa föreningar.

I Angmars 15:e år var jag nyanländ medlem och hade tidigt utsatts för dansandet i Angmar, som då inte direkt var ett gille, utan man dansade lite när man kände för det. På den tiden dansade vi mest "Manshaft Pavanne" och Strip the Willow. Manshaft förekommer flitigt både inom SCA och Forodrim och är en "nykoreograferad dans". Strip the Willow har möjligen tidigare och mer folkliga rötter. Jag hade aldrig dansat något liknande (mest på diskotek, faktiskt), men tyckte att detta var jätteroligt och det var dessutom användbart i Tolkienssammanhang.

Ett år senare på, hösten, hade Bilbo (Alfrin) varit i kontakt med den dåvarande ansvariga för Cadenza - Föreningen för tidig dans, och berättat att inte mindre än 4 KILLAR (Angmariter) var intresserade av

att börja i Cadenza. Cadenza ägnar sig för övrigt åt danser från 1200-talet fram till och med 1600-talet, det innebär Medeltid och Renässans. - Perfekt, tänkte vi, - då kan man ju bli URBRA på dom här danserna och impa på alla! (hä hä) Sagt och gjort, en september söndag (eller var det oktober?) brötar 4 glada och danssugna herrar in på Cadenzas nybörjarträning och gör ett djupt intryck på hela gruppen, främst genom Bilbos sätt att presentera kvartetten (inga mer kommentarer om det... hrm... ja.).

Eftersom Tolkiens Midgård har en stark medeltidsliknande prägel, förutom Fylke som är mer 1700/1800-tal, ansåg medlemmarna då det passande att dansa danser som är medeltida för att få lite midgårdstämning. Även i Forodrim's dansgille, av vilket Angmar hämtade sina danser på den tiden, ägnade och ägnar man sig åt det som liknar medeltid och i några fall även renässans (så vitt jag vet).

Angmars dansgille bildades om jag minns rätt, inte förrän man flyttade in den nuvarande lokalen. Där blev en numera försvunnen alvmö gillesmästare och under en period hade vi även en Forodrim (också numera försvunnen från båda

rikerna) som var duktig på medeltida danser och även medlem i Candeza under den perioden. Efter detta följde en period då vi inte hade något aktivt dansgille eller någon egentlig gillesmästare, utan det var lite som förut, dvs. man dansade när andan föll på, efter bästa förmåga.

Jag ansåg mig under många år inte tillräckligt duktig för att undervisa och därmed vara gillesmästare. Jag var sedan inaktiv (i Angmar) under en lång period och jag bodde även utsocknes under ett års tid.

Väl tillbaka i Angmar för drygt 4 år sedan var tiden helt rätt att blåsa liv i dansgillet igen, denna gången med mig som gillesmästare. Jag var fortfarande av den åsikten att det bör vara åtminstone medeltida om inte också renässansdanser som man dansar i "midgård". Vi kan inte veta vad den gode professorn tänkte sig att de olika folkslagen dansar. Om han över huvud taget skänkte det en tanke, annat än vad som anges för hobbitarna på ett ställe.

Jag såg midgåds folk och riken som olika perioder i danshistorien; Hobbitar-engelska country danser, Alver-stiliga, stämningsfulla renässans danser, Dvärgar-rustika medeltida danser utan för mycket hopande, Människor-beroende på var i midgård, både medeltid och renässans. Ondingarna kunde jag inte se dansa alls så det struntade jag i. (tithi) Jag vet att alla inte höll med mig till 100 % då och så är det naturligtvis fortfarande, men det var jag som hade förmånen att forma dansgillet efter mina

kunskaper och preferenser. Vi har under min ledning dansat både medeltid och renässans i Angmar, men det har varit mer renässans eftersom jag tycker de är trevligare både att dansa och att titta på.

Min syn på dans och dansande i Tolkienföreningar.

Det första som slår mig är att vi dansar i Tolkienföreningar och inte i Midgård och de danser vi dansar är såna vi kan, dvs. utgårdar och inte midgårdar. Så man skulle kunna dansa breakdance, stepp, salsa, tango och annat i ett dansgille, lika bra som t.ex. renässans. Anledningen till att vi kanske finner de "moderna" danserna olämpliga är att de inte ger någon midgårdastämning, vilket är det vi förhoppningsvis eftersträvar på våra fester och andra midgårdasammankomster. Vi vill således välja danser som ger stämning och då är frågan vika danser som kan göra det.

Det enda vi kan göra är att välja danser utifrån vår egen bild av Tolkiens Midgård. Man kan tänka sig att alla i folkslag dansar samma danser, eller så kan man tänka sig att olika folkslag dansar olika danser.

Det senare är förmodligen mer "realistiskt" då de olika folkslagen har väldigt olika kulturer. Detta illustreras på ett utmärkt sätt i PJ:s 3 filmer. Ett dansgille i t.ex. Mithlond kan med fördel ägna sig åt alla typer av danser som medlemmarna anser skapar midgårdastämning. Eftersom alla oavsett folkslag, är medlemmar i föreningarna och går på samma fester, så tycker inte jag att det finns någon regel för vem som dansar vad beroende på folkslag. Dans handlar ju om att ha roligt tillsammans!

En tredje variant på dansande är att hitta på helt nya danser för alla folkslag och som alla är överens om är midgårdar. Även i detta fall kommer det att bli koreografernas bild av midgård

och deras kunskaper och fantasi, som kommer att avgöra vad som blir "midgårdadans".

Det har snart gått 12 år sedan mina första trevande danssteg i Angmar och via omvägar (cast-outs?) har dansen på sätt och vis fört mig till Mithlond. Jag ber därför att få avsluta med dessa ord:

Dansgillet består av de som dansar och blir vad man gör det till - låt oss göra det bästa av det!

*"Nemo saltat sobrius,
nisi forte insanit" (Ingen dansar nykter, såvida han inte är galen)*

Kung Turgon

B. Meriwyn

NÄR?   VAD?   VAR?   KOMMENTAR

MAJ

20 tors   Sommarens Portar   Stockholm
22 lör   Forodrim's Vårbankett   Stockholm

SENARE

19/6   Ljusefest   Lindon
Juni eller juli   Sommarexkursion   Bohus Fästning
23-25/7 fre-sön   Angmars Bokskogsläger   Skåne   www.angmar.nu
28/8 eller 4/9 lör   Bankett i Midgårds Fylking   Uppsala
23-26/9 tor-sön   Bokmässan   Göteborg
25/9 lör   Cerin Erains Skördefest   Uppsala
1-3/10 fre-sön   Höstgille XIV   Minas Tirith
November   Forodrim's Höstbankett   Stockholm

Mer info kommer

ÅTERKOMMANDE AKTIVITETER

Udda v Mån 18.30   Cor Liltalie (dansgille)   hör m GM Baranor
                    Tis 18.30   Ainulindale (historiediskussionsg.)   hör m GM Cirieth
Jämna v Mån 18.30   Lambengolmor (språkgille)   hör m GM Serinde
                    Ons 18.30   Parmandili (bokgille)   hör m GM Vardamir
Torsdagar 18.00   Sång- & musikgille   hör m GM Eldwyn
Tag för vana att alltid anmäla dig till gillesmästaren / aktivitetsarrangören! * = krav

Veckokalendarium skickas ut via e-post.

